

Preis Györgyné Kislánként A Szüleivel

Ez én vagyok a szüleimmel, Farkas Miklóssal és Strausz Szerénnel Budapesten, 1930-ban. 1920-ban volt a szüleim esküvője Kállósemjénben, náluk, a házuk udvarán volt. Úgynevezett sádhentolt esküvője volt [lásd: házasságközvetítő, sádhent], úgy hozták össze anyámat apámmal, és aztán szép nagy szerelem lett belőle. 1922-ben jöttek föl Pestre. Én itt, Budapesten születtem volna meg, ha az anyám nem ment volna le Kállósemjébe, hogy ott szüljön meg. Akkor az volt a szokás, hogy a gyerek hazament, és a bábaasszonynál szült. A zsidó nevem Debóra. Dvojrele, úgy hívott a nagyanyám. Amikor én megszülettem, akkor a szüleim már a Keleti pályaudvar mellett, a Verseny utcában éltek egy másfél szobás kis lakásban. Régi munkásházak voltak azok. Anyukám otthon volt velem. Eleinte nem volt háztartási alkalmazottunk, aztán később volt egy kislány, valahonnan vidékről, mikor anyám elég beteg lett, már az én születésem után. Hatéves koromban elkerültünk Budára, és ott laktunk egy nagy városi házban, de az is csak egy másfél szobás kis lakás volt. Eleinte a szüleim elég rossz anyagi körülmények között éltek. Aztán később, amikor apámat osztályvezetővé vagy osztályvezető-helyettesé nevezték ki a Fenyves Áruházban [a mai Kálvin téri áruház -- A szerk.], akkor úgy jobb módban voltunk. De nem volt nagypolgári életünk. Ott volt mellettünk, a Fehérvári út mellett nagyon sokáig egy zsidó elemi iskola. Oda írtak be. Egy nagyon modern, szép iskola volt, vadonatúj tanítóval. Első nap megjelentünk az iskolában, tanító még nem volt, akkor nevezték ki. És abszolút modernül tanított bennünket. Különösebben zsidó tárgyak nem voltak. Gondolom, tanították a héber ábécét (de szégyen és gyalázat, nem tudok héberül). Tanultam németül is gyerekkoromban, még egy nevelőnőt is odafogadtak a szüleim mellém, jött velem sétálni, és próbált németül beszélni, de csak ő beszélt, én nem. Nem ragadt rám semmi.